

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1113/2024
15.05.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Радомир Пешић, адвокат из ..., против тужених Републике Србије, Министарства просвете, науке и технолошког развоја из Београда, коју заступа законски заступник Државно правобранилаштво из Београда и Основне школе „Вук Караџић“ из Степојевца, коју заступа Градско правобранилаштво Града Београда, Одељење у Лазаревцу, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4647/23 од 24.01.2024. године, у седници одржаној 15.05.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4647/23 од 24.01.2024. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви тужених за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4647/23 од 24.01.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 621/20 од 13.07.2023. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев за поништај као незаконитих решења директора тужене бр. ../20 од 30.09.2020. године и школског одбора тужене бр. ../20 од 03.11.2020. године; за обавезивање друготужене да тужиоца распореди на радно место са пуним радним временом са 100% радне норме у складу са решењем РФ за ПИО запослених број 182.2-1 00 од 29.03.2002. године; тужилац обавезан да надокнади парничне трошкове првотуженој од 16.500,00 динара и друготуженој од 237.375,00 динара. Одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињене у поступку пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Тужене су поднеле одговоре на ревизију.

Ревизија је дозвољена по одредби члана 441. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), па је Врховни суд испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења другостепене пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Другостепени суд је оценио као неосноване битне жалбене наводе и навео разлоге који потврђују правилност поступка бодовања учињеног у сврху доношења побијаног решења од 30.09.2020. године, па није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 386. став 3. ЗПП на коју је ревизијом указано.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је код тужене школе засновао радни однос на одређено време 15.10.2010. године, те радни однос на неодређено време 07.02.2011. године на радном месту ..., са пуним радним временом. У то време ББ је био запослен код тужене на неодређено време почев од 01.02.2006. године на радном месту Тужиоцу је решењем тужене од 18.04.2018. године измењен уговор о раду означавањем да се његово радно место сада зове Разлог за доношење овог решења је укидање радног места на коме је тужилац био запослен као једини извршилац. Друготужена је имала систематизовано једно радно место ..., њен захтев за утврђења два извршиоца на овом радном месту надлежно министарство је одбило, али је дало сагласност да се утврди већи број извршилаца на овом радном месту за 50% радне норме за школске 2020/2021, односно 2022/2023 годину. На основу ове сагласности 50% радне норме за радно место ... постало је технолошки вишак. Тужена је спровела поступак за утврђење ком запосленом ће делимично престати радни однос за 50% пуног радног времена, у овом поступку одређени су критеријуми и након извршеног бодовања тужиоца и ББ, у ком није узето у обзир решење Републичког фонда за ПИО запослених број 182/2-1 00 од 29.03.2002. године, раније запослени је добио већи број бодова. Побујаним решењем од 30.09.2020. године утврђено је да је овде тужилац, запослен на радном месту ... на неодређено време са 100% радним временом, стекао статус запосленог за чијим радом делимично престаје потреба за 50% од пуног радног времена почев од 01.09.2020. године. Тужилац је против наведеног решења изјавио жалбу школском одбору друготужене, која је одбијена побујаним решењем од 03.11.2020. године. Решењем Републичког фонда за ПИО запослених број 182/2-1 00 од 29.03.2002. године тужиоцу је утврђена преостала радна способност са пуним радним временом, у смислу распоређивања на одговарајући посао без претежне употребе леве руке и физичког напрезања. Утврђена инвалидност није узета као основ бодовања, пошто тужилац нити приликом заснивања радног односа, нити у поступку који је претходио бодовању друготуженој није доставио ово решење. За случај да је узета у обзир, инвалидност би била бодована са три бода и не би променила резултат на ранг листи.

Са полазиштем на наведено утврђење, нижестепени судови су закључили да су поступак бодовања, односно поступак који је претходио доношењу побујаних решења и садржина решења законити, пошто су испуњени сви критеријуми прописани чланом 34. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика. Прописани критеријуми су правилно бодовани, одлуке садрже

јасне разлоге, при чему оспорена решења нису донета противно принудним прописима, јавном поретку и добрим обичајима.

По становишту Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили постављени тужбени захтев.

Престанак потребе за радом за 50% радне норме на радном месту ... резултат је норматива које је поставило ресорно министарство, односно одсуства његове сагласности за систематизовање два извршиоца на овом радном месту код друготужене, те усклађивања општег акта друготужене, као корисника јавних средстава са обавезујућим управним актом. Друготужена је формирала комисију и спровела поступак који је изложио конкуренцији два радника запослена на овом радном месту, те је на основу унапред прописаних критеријума извршила бодовање. Бодовање је извршено на основу расположиве документације. Тужилац није довео у сумњу утврђену чињеницу да приликом бодовања друготужена није имала на располагању решење Републичког фонда ПИО од 29.03.2002. године, пошто га он није приложио приликом заснивања радног односа, нити пре поступка бодовања. Пошто тужилац није засновао радни однос по прописима о заштити инвалида, нити се на ова права позивао пре доношења оспорених одлука, супротно наводима ревизије, друготужена није повредила одредбе члана 24. Закона о професионалној рехабилитацији и запошљавању особа са инвалидитетом („Службени гласник РС“ бр. 36/2009 ... 14/22), којима је регулисано запошљавање особа са инвалидитетом.

Стога, када је престанак потребе за 50% радне норме утврђен у поступку у коме су примењени познати критеријуми, бодовање извршено на основу тих критеријума, а побијане одлуке донете од стране надлежних органа у смислу одредби чланова 126. став 4. тачка 18. и 168. став 1. Законан о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“ бр. 88/17 ... 6/20), не постоје законски разлози који би водили поништају оспорених решења.

Правилно је одлучено и о парничним трошковима у смислу чланова 153. став 1. и 154. ЗПП.

Наводи одговора на ревизију нису били потребни за доношење одлуке овог суда, те је на основу одредби чланова 165. став 1. и 154. ЗПП одбијен захтев тужених за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**